

(Κόρυμν)

Ένας άγνωστός νυκτόθηκε δίω με το ζώ του μια χειμωνιάτικη νύχτα, που πήγε να φορήση από το κρό το πολύ και το χιόνι. Έτσι κατακοιμημένος και πεινασμένος έφτασε στο σπίτι ενός κουμπάρου που έχτυπησε, του άνοιξαν, του έδωκαν να φάγη, να ζεσταθή και τον συνέφεραν, έβαλαν και στο μούλακι του άχερο. Το πρωί, που σηκώθη ο νοικοκύρης, βλέπει πως ήταν φευγάτος, ο κουμπάρος με το μούλακι του κυττάζει και στ' άχοι και βλέπει που του χαν κλεμμένο όλο τ' άχερό του. Δεν ύποπτευθηκε καθόλου τον κουμπάρο του, παρά αναγκάστηκε να καθάλλικη το ζώ του, και ξεκίνησε μ' όλη τή βαρυχειμωνιά να παρ στή χώρα για να φέρη άχερο για το ζώ και ψωμί για τα παιδιά του. Άλλα στο δρόμο έπεσαν άπάνω του λύκοι, και του φαγαν τ' άχο, κι αυτός μόλις κατορθώσε να γλυτώση με τήν ψυχή στα δόντια.

Έφτασε στη χώρα, πήρε ψωμί, άλλ' άργησε να γυρίση στο σπίτι του, και ήρε ένα από τα παιδιά του, το μικρότερο, πεθωμένο από τήν πείνα. Στην άπελπισία του είπε «Δεν είναι θεός να μου δείξη τον κλέφτη, να πάω το δικιο μου;» Τότες έδωξε ο ήλιος κ' έλειωσε το χιόνι, και φάνη στο δρόμο σκορπισμένο τ' άχερο, που έχυνότανε από τα σακιά που είχε πάρη ο κλέφτης. Άρπάζει εκείνος ένα μπαλτά, παίρνει τον τορό με τ' άχερο, και τον έβγαλε στού κουμπάρου του το σπίτι γιατί αυτός είχε κλεμμένο τ' άχερο. Του δίνει μίχ με τον μπαλτά και τον σκοτώνει.

Άπό τότες έμεινε στον ούρανό ο δρόμος με τ' άχερα και τον λέν γι' αυτό του κουμπάρου τ' άχερα.

ΣΤΟ ΒΑΛΒΗ

Κοιμάται... Γύρω του ο λαός μωρτίες και δάφνες θρέπει και τότε στεφανώνει. Ξυπνά... και πενταδάχτυλο μπροστά του χέρι βλέπει, που τότε θαδκελώνει.

ΣΙΜΩΝΙΑΣ

σπαρτα και άκουσε τα πουλιά να κελαιδούν κ' ένοιωσε τή μωραδιά του λουλουδιάνε να τής άνοίγουν τήν καρδιά. Κ' άρχισε να συνάξη χόρτα τρυφερά από τή γή και φρούτα ώριμα από τα καρποφορτωμένα δέντρα, κ' εκεί που σύναζε τής ήταε λησμονησιά κ' ή γλυκειά της ή φωνή κυματιστή είπε το καθημερινό τραγούδι της χαράς.

— "Ω! πόσο γλυκός είν' ο θάνατος άπάνω στη χαρά... σκορπίστε λουλούδια τή θανατικιά σας τή μωραδιά... έρχεται ή λύπη.

— Πώς βραβαίνει ή ψυχή μου... δε βλέπω τον ήλιο να γέρνη στη δύση... Τί λές πεθαίνει κι ο ήλιος;

— Ρίξου, ρίξου στη θορμή μου τήν άγκαλιά, άγαπημένη μου Πιπίκα, παραμύθι είναι, δεν είναι φόβος... Όλα στον κόσμο σβύνουνε, σβύνει κ' ή λύπη.

Μ' έζακον άσν τέλειωτε το χαρούμενο τραγούδι, στάθηκε, τα διάφανα χέρια της δε σύναξαν πιά χόρτα τρυφερά... λύπη βαρεία έπεσε στο στήθο της και δε μπόρει να γοιώση πουθε έρχούντανε ή λύπη... ή λύπη. Κάποιο κακό τής μνησιε και τα γαλανά της τα μάτια, που δεν έκλαψαν ποτέ, βράχθηκαν από πικροδάκρυα. Έμεινε σύννεφο και πέρας, με το τραγούδι της χαράς δεν τής ήρτε πιά στο στόμα. Χωρίς να το θέλη, άλλο τραγούδι κυλούσε από τα χείλια της, τραγούδι που τήν έκανε να πονή... ω

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΟΥ

ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΟΥ κ. Δ. ΖΗΛΟΥ

ΤΗΣ ΟΒΡΙΑΣ ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ

Σαν τής ώριās το κάστρο δεν είδα, δεν έλόγιασα. Δώδεκα χρόνια έχω φούντο πολεμώ, δε μπορώ να πάω το έρημόκαστρο.

Εβγήκε 'να τουρκάκι ρωμογιούρισμα στο βασιλιά πηγαίνει και περικαλεί:

— «Άφέντη βασιλιά, τείν' το τίμα σου ανά πάρω άφτό το κάστρο, το σημόκαστρο;»

— «Χίλια φλουριά σου δίνω κι άλογο καλό και δυο σκατιά άσημένια για τον πόλεμο.»

— «Ουδέ τάσπρά σου θέλω κι ουδέ τάλογο, μα θέλω άφτήν τήν κόρη που είδα στα γυαλιά.»

— «Πέρε άφτό το κάστρο, χάρισμα κι άφτήν.»

Εξώθησε, έαρματώθηκε, ράσα έβαλε, στο κάστρο τριγυρίζει και περικαλεί:

— «Άνοιξε, πόρτα μου, άνοιξε πόρτα της όβριας, κπότα της μαδραμάτας της βασιλισσας.»

«Κιένα δε σάνοίγω, Τουρκε άγαρηνέ.»

— «Εγώ δεν είμαι Τουρκος κι ουτε άγαρηνάς, μόν είμαι ένας γέρος, γέρος χριστιανός, μα το στραβό που κάνω, με τήν Παναγιά.»

— «Νά ρίξομε τσιγκέλια να σε πάρομε.»

— «Είναι τα ρούχα σάπια και ξεσκίζονται.»

— «Νά ρίξομε γαλλίκι να σε πάρομε.»

— «Είμαι από τήν πείνα, κι άντραλλίζομαι.»

— «Σύρε, σκλαβή μου, άνοιξε να έρθη ο άτκτηής.»

«Η πόρτα δεν καλάνοιξε, χίλιοι έμπαιναν»

«δσο να καλάνοιξει, το κάστρο γιόμοσεν.

Νόλοι στα άπτρα χόθηκαν κι ούλοι στα φλουριά.

ο σκύλος ο προδότης στη βασιλισσα

(ή: Χίλιοι πηγαίνουν στα φλουριά και ένας για τήν κόρη).

Βασιλισσα στα μπερντέμια κάτω έπεσε.

ΤΟΥ ΡΗΓΑ Ο ΠΥΡΙΟΣ

ΚΑΙ Ο ΛΑΚΚΟΣ ΤΗΣ ΡΗΓΙΣΣΑΣ

(Γιάννιτσα Καλαμών)

Όλίγο παρακάτω από το μοναστήρι της Δμίονας φαίνονται τα χαλάσματα ενός πύργου, που λέγεται του Ρήγα ο πύργος. Έκει είχε τήν έδρα του ο Ρήγας. Αυτός είχε έναν αδελφό, Ρήγα κ' εκείνον, στη Μοθώνη, και μίχ φορά έπήγε να τον χαιρετήση. Δεν έτυχεν όμως να τον εβρη εκεί, άλλα μόνο τή γυναίκα του, και ο πειρασμός τον έβαλε

να πονή! Και δε μάζεψε άλλα. Στάθηκε κ' έρριξε πλανεμένο βλέμμα στον όρίζοντα... ήρεμία, βαθιά ήρεμία κρατούσε. Το τραγούδι της αντιλαλήθηκε και χάθηκε πέρα στο πρασινισμένο τάπειρο. Και σκέφτηκε τότες πως μέσα σ' άφτή τήν ήρεμία της φύσης κάτι θα υπάρχη που δε μοιάζει με τήν επιφάνεια. "Ω! τ' είν' άφτό το κάτι. Και ή λύπη της φούσκωσε πάλι τήν καρδιά. Πουθε έρχόντανε ή λύπη, δε μπορούσε να το νοιώση, ίσως από κεί, από το πρασινισμένο τ' άπειρο. Κ' έκλαψε και τα δάκρυα της σταλάζανε σα διαμάντια στού ήλιου τις άχτίδες.

— Τ' είν' εκείνο που πονή... Σκέπασε τον ήλιο και δε βλέπω τήν κλίση του στη δύση...

— Μάβρο σύννεφο είναι που σκεπάζει τήν καρδιά... Γύρε στήν άγκαλιά μου, άγαπημένη μου Πιπίκα, φόβος δεν είναι, παραμύθι είναι... Δίεε πως πνίγεται ή χαρά.

Και πήρε τή στράτα άσυναίστητα ή γαλανόφθαλμη για το καλύβι. Τα χόρτα τα τρυφερά και τα φρούτα τα ώριμα που σύναζε τάπειρε πάλι να τα φάνε τήν άλλη μέρα τα πουλιά πώχουνε ζωή. Η στάμνα άδειανή έμεινε στές τηγές το κεραλάρι για ν' άκούη το γλυκό γαργάρισμα του τρεχάμενου νερού. Δεν είχε πιά δυνάμεις να τα κρατήση, τα θρεμμένα χέρια της τρέμανε. Τα πουλιά

να τήν άγαπήση και έπικσε και σχόσε μαζί της. Όταν ήτανε να γυρίση πίσω στον πύργο του, ή γυναίκα αίσθάνθηκε φρίνεται το μεγάλο κακό που έκαμνε. Ίσως και τήν έβίασε, ή φοβήθηκε μήπως φανερωθή τίποτε και το μάθη ο άντρας της και αποφάσισε να τον ξεκάμη. Του έδωκε λοιπόν φαγητά φαρμακεμένα. Έφαγεν ο Ρήγας άπ' αυτά σάν έπλησίαζε στον πύργο του, ένόησε άμα τα φαγε το θάνατό του και έδιάστη, για να φτάση στον πύργο του. Άλλα προτού να φτάση, ως τρία λεπτά της ώρας μακριά, εξεψύχισε, στήν κορυφή ενός μικρού λόφου άποκάτω από μίχ έλιά πολύ παλαιά, που υπάρχει εκεί ακόμα, και τήν λέν τήν έλιά του Ρήγα.

Έκει κοντά, άλίγο παραπέρα από τα ξωκλήσια τ' άη Γιωργίου, λέν πως είν' χωσμένος και ο χυμός λάκκος της Ρήγισσας.

ΠΟΥΔΙΕΤΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ

Και στο κώδικη της Όμονοίας

Η ΙΔΙΑΔΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΛΕΞ. ΠΑΛΗΗ

Έκδοση καινούρια (Α—Ω) του 1904, σελίδες 416, τυπωμένη στο Παρίσι (τυπογραφείο Charouet) σ' έκλεκτό χαρτί.

Η τιμή της : Για τήν Άθήνα Δρ. 3.— Για τις έπαρχίες " 3,50 Για το έξωτερικό φρ.χρ. 3.—

Στις έπαρχίες και στο έξωτερικό στέλνεται συστημένη δίχως παραπανιστό έξοδο.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Είναι λάθος πως μπορεί κανείς να καταλάβει τα φαρμακερά μανιτάρια από το έφοίο χόρισμα του σκούφου τους ή από μάδρισμα άσημένιου κουταλιού ή άλλα τέτια σημάδια. Κάθε φαρμακερό ή μη φαρμακερό μανιτάρι έχει δικά του σημάδια, και τα μαθαίνεις μοναχά μ' έπιστημονικό τρόπο ή με πείρα, άπαράλλαχτα όπως τα σημάδια κάθε άλλου φυτού.

Ω: τόσο πολύ λίγα μανιτάρια είναι φαρμακερά. Μα, αν άφού φας μανιτάρια πιεις κρασί ή σίριτρο πολύ ή τσίβι, τότες μέσα στο στομάχι τα μανιτάρια γίνονται άχώνεφτη μάζα, που, κάποτες καταντά βαριά άρρώστια. Ό κόσμος τότες λέει πως τα μανιτάρια είτανε φαρμακερά ή άλήθεια όμως είναι πως τότες κάθε μανιτάρι πειράζει.

πετούσανε κελαιδώντας στις φωλιές τους ζεδιαρωμένα για να χροούν τήν άνάπαψη της νύχτας. "Ω! ή άνάπαψη είναι να μην είχε ήλιο. Τα λουλούδια με το σβύσιμο της μέρας γέρνανε άδερφωμένα κ' ή μωραδιά τους δε νοιώθουνταν. Μα γαλήνη νέκρας βατίλεψε με του ήλιου το χαμό, που πίσωθε του άφινε αίματωμένα άχνάρια. Και τ' άχνάρια εκείνα άφινανε μίχ γλυκειά μαγεία, σάμπως του άγαπημένου που φέδγει τ' άχνάρια άφίνουνε μίχ γλυκειά μαγεία.

Κι άκουσε μόνο τάλαφροπερπάτημα της γαλανής νεράιδας πάνω στη στράτα. Κ' έφτασε σε λίγο στο κλαδοφτασιαστο καλύβι κ' ήβρε τον καλό της ξεπλωμένο στη φυλλένιο κρεβάτι τους, βαρεία άρρωστημένο.

— Βλέπω ένα φέγγος στον ούρανό... κι άγγέλους με νοκόνισια σπαθιά... κάποιος μου γνέρει να πάω κοντά του... Φοβούμαι.

— Κ' εγώ τη βλέπω, άγαπημένη μου Πιπίκα, κλεισ' τα μάτια σου και γύρε στο πλερό μου... παραμύθι είναι, δεν είναι φόβος... Ό χάρος της χαράς είν' ή λύπη. κι ο χάρος της λύπης ο θάνατος.

Μάζεψε βότανα ή νεράιδα με το φως του φεγγασιού,